

קווי גבול

רחובות מקצרי נשימה במרכז רמת גן:
מעלה הנשר, מעלה הצבי, מעלה הצופים
ומעלה הצער, שתחתיו כבר עיר אחרת
עם זכרונות קבורים. והתיכון. ואת.

בלילה שלפני המלחמה מצאתי
את עצמי שם, והנוף נשאר כמו
בפגישה האחרונה, כשהיינו בני עשרים.
רק בית הוריו נעלם. הרגשתי שאני נכרת

ממשהו שלא היה שלי, אבל לטש אותי.
חרבן דלק לי בפנים. החליק אותם מההוה.
הושיב אותי על הספסל. נבהל. נתקע. לטף אותי.
אמר לי, "תדמין שזאת אני, תאמר הכל,

את מה שלא אמרת כאן, אתי, לפני שנים,
אבל רצית להגיד, אבל למעשה אמרת,
רק פשוט לא במלים. וחשבת בגיל שבע-עשרה
שזה הפסד חייה: שכל כך הרבה אתה אומר

ולא אומר לי כלום". חשבת: מה זה לא מתאים לי
להרגיש ככה מתמ"א. אבל לא יכלתי לעזב
את דבורך בי, אחרי שנים של זכרונות שבורים.
וכמו תמיד מולך נפלט ממני קיא של שאלות:

מי עושה לך טוסט גבינה כשאת בדכאון על אמת?
למה התמוססנו? את בחו"ל? את בחיים?
מה מחזיק אותך הלילה? בלי עברית את מצחיקה?
ראיתי אותך פעם? לפניטויות אין שחיקה?

שאלות פשוטות. שכמעט חצי חיים אני שואל
ואין מי שיתן תשובה. אפלו את. ודאי לא את.
והחיים, העבודה, אשתי – מעל כל אלה
הן דוקרות בי במפתיע, כלחיו של נער

שגלחה בראשונה. וברור לי מתמיד
שאם אפקח עיני, ארחק לעולמים
מהזדמנות אחת, סופית, עכשו, לשתק אתך
כמו פעם. לא לומר דבר. ואז ללכת.

לשתק כמו פעם. בעינים עצומות. כשהרצון שלך
נפרד מכל מי שהיה אני (אני זה שיר אחר)
אבל בראש ידך כמעט עוד בידי
ואת בלבדך ואני בלבדי
ובינינו לרגע ריחות כואבים של אסור